

FOC I LLOC**Saqueig i cooptació (i IV)**

DELFÍ

ROCA

Què passa quan la gent que fa anys que es preocupa per un problema des de la lluita quotidiana, o des de l'estudi i la ciència, s'acosta als càrrecs polítics per proposar-los polítiques que solucionin els problemes als quals s'enfronten? Normalment, no és fàcil d'accedir-hi. Quan s'hi accedeix, el *modus operandi* és molt semblant a tot arreu –tret de les esmentades lloables excepcions, un 10%, ha calculat Xnet–, només canvia l'habilitat a dissimular. En les seves mirades pots veure el menyspreu, però també corre per sota una mirada lúbrica: és l'afany de saqueig. Estan entrenats per desposseir-te d'allò que pugui interessar-los sense entendre-ho per res i tancar-te la porta a la cara com més aviat millor. Els més astuts, si tens un suport ampli que d'alguna manera pot transformar-se en vots, intentaran tenir-te de la seva banda, perquè no molestis ni critiquis. Et voldran comprar amb activitats inútils i remunerades: “Podeu fer-nos-en un informe”, “unes jornades”. Pobres. Heu de saber que ells també la majoria de les vegades bàsicament només fan informes i jornades. De tota manera, només en casos molt comptats diran un *no* rotund. La tècnica és empenyar la gata; pot durar anys. La veritat sigui dita, molts grups de la societat civil hi piquen immediatament. Són de fàcil cooptació i contribueixen per interès o ingenuïtat a la rentada de cara institucional. Això és tan habitual que quan no ho fas pots llegir a la cara del càrrec que t'ho proposa un punt d'interrogació gegantí: “Aquesta persona no vol fer un informe per 10.000 euros? Però, llavors, què vol?” Només en casos comptats s'imaginen que vols que es faci allò que proposes, sense més ni més. És important de dir que no ens sembla pas malament que els grups que saben d'un tema cobrin per dur-lo a terme. De fet, això hauria de ser la cosa normal. Però en la majoria de casos passa que els paguen per desviar-los d'allò que volen fer o fins i tot es compren els seus líders per absorbir-los i desactivar-los. La majoria de partits només accepten interlocució amb persones de la societat civil si aquests individus passen a formar part de les seves files i els riuen les gràcies. I gairebé sempre ho aconsegueixen, sigui perquè la gent és sensible a les adulacions del poder, sigui perquè passa dificultats i és difícil de renunciar a una mica de folgança i molt menys a privilegis. Més a *xnet-x.net*.